

Ειδωλολάτρες ξηρμος και καταφρονεμένοι
'Απ' δλους, δδομαι στη σπη της ήγως μοναχιάς.
Δομαι! Λογίξω αν ή Θρησκεία θά ξαναζήσει τάχα...

IV.

'Η σγαλιά μυρωχόρη λύρα. Του 'Ηλιου οι άχτίδες,
Πού θάβεται στα πέριρα, σά δάχτυλα χρυσά.
Μιάν άρμονία στις πύδ κρυφές τις άισθητες. Συλφίδες
Οι ανέμους μου χορεύουνε στη ροπή μοναχιά.

V.

Νύχτα! Πανούμαι στις όχτιες του ποταμού! 'Ηουχία
'Ολουθε! 'Αχ ο γλυκός Θεός σε ποιά βροδιά πηγή
Μένει νεκρός κ' άζώπνητος; 'Ολόδυρα ή άρμονία
'Εδώ άντηξεί σάν οφθαλμομα και σάν κατάρα εκεί
Δέν παιγνιδίζουν 'Ερωτες και Χάρες. Δά χορεύουν
Οι φλοίσβοι πιά με τους άφρονές σε θροσερά νερά,

VI.

Τόν τραγικό τόν πόθο μου πού ξέρεσι ό Γαλήνη,
'Απλώσον ως την ψυχή μου εόν βαθιά μες στη νυχτιά
Τη θεία τούτη! 'Σάλεμα δέν έχει άποψε ή όίνη
Στά δρόκλα και πράσινα και σε' άγγυρα νερά.
'Αχ θέλω κ' ο ραός εγώ σημείως να προβάλει
Σάν ήλλοτε. 'Ο Ιερατικός είν' έτοιμος χορός.
Νά, τά προπύλαια τά λευκά κ' ή Πύλη νά, ή μεγάλη
Του άρχαίου νοού πολυσητή και μέσα νά, ό βρωμός.
Μ' ήλιος κλαδί, πού είν' ιερό, τά ιερά κεφάλια
Τών Θεών ως στεφανώσουμε πού είναι σημεύου έδώ,

Σάν την κρυφή μας άσπρησι τη θέληση την άγια,
'Ολόλαμποι και πανοραίοι σάν δ,κι νοσταλγοί.
Και τό θυμάμαι ένθώνεται κ' ή δόηση άκλονοθάει -
'Ηνεύμα τό σύννεφο ήυλο σταν οφρανό ψηλά,
'Αλλ' ή καρμάνη ή βροβαση της έκμυλισιάς χτυπάει
Της πλήσιος κ' όλα λήθησαν μεμιάς σάν έξωικά.

VII.

Πηγές δέν είναι να λουστά κ' ήλιος να ξαποστάσω
'Από τό χέρι της σεμνης Θεάς εδλογητες
Νά με πλανήνει τόναρο ψηλά και να ξεχάσω...
Δέν είν' ζεφύρια πνεύματα δέν είναι άδρες, οσιές.
Μάταια προσμένω έναν καιρό να ρυθιν οι ταξειδεύτες
Οι Διολίδες, με λήκνυθους στα χέρια, άγριστικά
Μύρα γεμάτες' μάτια! Δέν έρχονται οι πλανεύτες
Νά πνεύμον μιάν άρχαία πνοή μέσα στα δάση ατά.
Μέσα στα δάση πού έγειρε ή άρχαία Ζωή στη Αθήνη
Κ' είναι όλα ένα πασιόνο κ' όλα είναι νεκρικά,
Μέσα στα δάση πού έγειρε ό Αρβάς κ' αποκοιμήθη
Στη σορασιή σά φρέστρο φηρό, ληθαργικά.
Κ' είδα Δρυάδες με βροδιά χρισμοική να κλαίνε
Τρυγός' από τό λείψανο τό άγιο σπαραχικά,
Κ' είδα τους άνεμους σφοδρός δογματικά να πνένε
Στά όρτια μαλλιά τους πού ως κλαδιά έθρήνησαν κ'
[ατά.

VIII.

'Ιερή κερδώνη δέξου με! Στους Ιουίους σου από κάτω,
'Ιουίος ένός κλαδώματος δικού σου όρτιον κ' έγώ,
Αιτούθε ως και τό φιλημα τό κρυτό του θανάτου
Γίνετε κρήνη νεάς ζωής και γίνετι θεικό.
Μονάχα θέλω οι ψήφουροι για μένα να ζυτηήσουν
Οι πύδ πολλοί άπ' τό φρόσημα τό οιολοκό οι σοφοί,
Θάχουν άκόμα να μου πούν και να μου άποτορήσουν
Θυλόους πού οι αιδώνες απέπασαν και νεκρώσε ή σιγή.
Τη μαυική τη γλώσσα τους από πάλιά βιβλία
'Εσπούδασα πού ξεθάγα στα βάθη από της γής
Κ' είνε για την 'Αργώ μου πούν,είτε και για την Τροία
Της τέργης τους της έπικης θεάμαί έγγητης.
Κλαδιά τά κήρω κέδωνα στεγνά και θάν τά πλέξω
Αίλιαν ήπλή και άωροθία με λυγοτές χορδές,
Κ' άπ' τά γλυκά τραγούδια σας τά δλίμματα, θά διαλέξω
Γιά κάμεις έξωρες, κρυφές, τά πύδ όρτια, καρδιές.

IX.

Κ' από τόν κόσμο πού έπλοσε ή όργοσσα ή φαντασία
Με πλάσματα πού τένερα τό έδαφος μορφή,
Παντοτύς απόδημος μένω. Μιάν έξορία
Ζώνει την άγρια μου έπαρξη στρυφή και τραγική.
'Αρροτικές Θεότητες! Του κάκου σούς δομώρες,
Στά δάση σάς κυνηγήσα, σούς λόφους, σά νερά.
Του κάκου καιροφύλαξα μες από καλαμιώνες
Σε βράδια σεληνόφωνα, σε βράδια μαγικά.
Και του βοσκου του νέου ό σκοπός άπ' του 'Υμητεού
[τά πλάγη
'Αργοσταλάζει πένθημος στην έρημ' μου ψυχή,

'Ωμέ, κ' άπό τ' άλογόνα, τροκνομού πελήγη
Τών άκλονών έρχεται αποραχική ή φωνή.
Κ' άπόγε πού δια είναι βροχια, κ' άπό τό λορό άπάνω
'Ο άποσταμένος πέ βαδιν έναιε θά γείρω έγώ,
Και την ψυχή μου βούλωμαι την ώρ' ατή αν πεθάνω
Στόν Πάνα άντις στό Χέρονα να την εμπιστευτώ.

X.

'Ιερή γή, κ' αν στείρουν ή μαγική πηγή σου
Πού άνάβρυνεν έναν καιρό με πανοραία ζωή,
Κ' αν τά μνημεία σου τ' άφρατα κ' οι έπέγραφοι ραίοι
[σου
Ρημάχτηκαν άπ' του καιρού την περσομένη όργη,
Κ' αν τά δλίμματα ιδανικά σε χόος είναι ανγιμένα
Κ' οι διονόβους γόρω σου χαρές πιά δέν άνθοιν,
Κ' αν δια τώρ' άγνώριστα προβάλλον κ' άλλωμένα
Κ' άλλοι λολι κ' άλλοι θεοί στα χρώματά σου ζούν,
Πάντοσε ό ύιος πλουτογρός σε περιζώνει Αιθέρας
Κ' ή ίδια Ζωοδότρα έσε Πνοή μαζί σε κυβερνά,
'Εκείνος σάν άθανάτος δημογορός πατέρας
Κ' έκείνη σάν επέταστη μητέρα σολαργικά.
Σμύρον οι δυο κ' από ψηλά την άμορφο φροσάνε
Και τη γαλήνη και τό φώς σκορπών με στρογι,
'Ιερή γή κ' αν δια σου άλλωζον και περιζώνε
'Εντός σου άγέραση θά ζει παντοε ή μη ή γηγή.
Σ. ΣΚΙΠΠΙΣ

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αηλοποιεί ότι κατ' άπόφασιν του γενικού Συμ-
βουλου συγκαλείται την 6 (19) Φεβρουαρίου ε. ε.
έν τώ Καταστήματι της Τραπεζής ή έτησια τακ-
τική Συνέλευσις των μετοχών, εις ήν παρακαλούν-
ται να παρευρεθώσιν οι κατά τό άρθρον 47 του κα-
ταστατικού δικαιούμενοι να μετόσχουν αούτης κ. κ.
μέτοχοι και οι είδικοί τούτων αντιπρόσωποι.

Οι κάτοχοι ανωνύμων μετοχών θέλοντες να λά-
βωσι μέρος εις την τακτικήν ταύτην συνέλευσιν όφεί-
λουσι κατά τό εδάφιον α του άρθρου 51 του κατα-
στατικού δεκαέξιντε-ήμέρας τούλάχιστον πρδ της έ-
νάρξεως των συνεδριάσεων να καταθέσωσιν επί απο-
δείξει τους τίτλους αυτών έντός μέν της 'Ελλάδος
εις τό Κεντρικόν της Τραπεζής Κατάστημα ή τά ύ-
ποκαταστήματα αούτης εκτός δε παρά τοις εκεί αν-
ταποκριταίς της, ήτοι :

'Εν Παρισίω παρά τοις κ. κ. 'Αδελφούς Ρό-
τσιλδ, Βερολίην παρά τη 'Εθνική Τραπεζή δια την
Γερμανίαν, Βιέννη παρά τη Βιενναία Τραπεζή Βί-
ρσβιν. Κωνσταντινουπόλει παρά τώ κ. Α. Ζαρίφη.
'Εν Θεσσαλονική. Σμύρνη, 'Αλεξανδρείη, Κάιρο πα-
ρά τη Τραπεζή 'Ανατολής. 'Εν Κρήτη παρά τοις
υποκαταστήμασι της Τραπεζής Κρήτης.
'Αθήναις τη 2)15 'Ιανουαρίου 1908.
'Ο Διοικητής
Στ Σερβίτ.

τό πρώτο σκαλοπάτι της δόξας σου θάνα ή άγάπη
μου...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (νασμένη). Τ' είν' ατά πού λές;
Δε συλλογίζεσαι ;...

Η ΡΩΞΑΝΗ. Τι να συλλογιστώ ; Την 'Αστρού-
λα να συλλογιστώ ; 'Η 'Αστρούλα είναι άδερφή μου,
την αγαπάω σάν άδερφή μου τήν 'Αστρούλα, και
δε με νοιάζει ναύοξω την καρδιά μου μπροστά της.
'Ήματα, 'Αστρούλα μου ;

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (κουνάει τό κεφάλι της με τρόπο
πού όπτε ν α ι όπτε ό χ ι να λέει. 'Επειτα πάει και
κάθεται σε πολυθρόνη, στό βάθος της σκηνης κι άκ-
νομυμπόνας τόν άγκωνά της σ' ένα τραπέζια, βα-
σταίει με τά δυο της χέρια τό κεφάλι της).

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (πούχει παρακολουθήσει με τη μα-
τιά του όλα τά κινήματα της 'Αστρούλας). Ζώνει πιά...

Η ΡΩΞΑΝΗ. 'Όχι. Θα μου τό κάνας αυτό πού
σου ζητάω. 'Αν άποτύχει ο άντρας μου, δε με νοιά-
ζει έσδ να μην άποτύχεις. Γιατί σ' άγαπώ, τό ξε-
ρες πόσο τρελλά σ' αγαπώ, και θέλω δοξασμένο να
σε δο, πάντα κινητή να σε βλέπω. Ναί, Δήμο μου.
Πεε τό ναί, Δήμο μου... (κάνει νάν τόν άγκαλιάσει,
δ Στρατός τραβήεται). Αυτήσου με, πέε το !...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. 'Αδύνατο και λυπάμαι γι' αυτό...

Η ΡΩΞΑΝΗ (κλαίμενα). 'Επαφα λοιπό νάχω την
παραμικρότερη δύναμη πάνου σου ; 'Αλλοτε, τίποτα
δε μου άρνούσωνα. 'Οχι, σου ζητούσα, πρδθιμος νάν
τό κάνας. Και πολλές φορές τόνεας και χωρίς
να σου τό ζητήσω, μαντεύοντας την επιθυμία μου.
Μά τότε μ' αγαπούσες, τότε λογαριάζες πώς θυσίασα
δ,τι πολυτιμώτερο έχει με γυναίκα για 'άχρη σου.
Είπασυνα καλός τότε, Δήμο, είπασυ, άγγελος για μέ-
νανε. Τώρα, πάει πιά, ή ψυχή σου νεκρώθηκε, τά
λόγια μου δε φτάνουν ίσαμε κει, βοο-δυνατά κι άν ελ-
γαι, με όση άγάπη κι αν τά ραντίσω, με όσα δά-
κρυα κι ά συντροφεύονται. Δε μ' αγαπάς πιά, Δήμο,
τό νιώθω....

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (σταναρωμένη). 'Όχι! 'Ασε'τα
πιά....

Η ΡΩΞΑΝΗ. Δε σου ζητάω τίποτα, Δήμο, σου
τό διακονώ.... (γονατίζοντας μπροστά του κι άγκα-
λιάζοντάς τον τά γόνατα. 'Η 'Αστρούλα σηκώνοντας
έξωφου τό κεφάλι της και βλέποντας τη σκηνη ατή,
κάνει κάποι κίνημα πού φανερώνει δηλία, σηκώνεται
άπό τη θέση της, τραβεί πρδ τό πάνω, κάθεται και
άγκυνάει να παίζει ήσυχα τη Nocturne του Cho-
pin, Op. 37, no 1 — sol mineur). Αυτήσου με,
Δήμο μου... (Θυμήσου τις εδυχισμένες στιγμές πού

δλοένα λες πώς σου χάρισα. Αυτήσου τη Ρωξάνη
σου....

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (βοηθώντας τη να σηκωθεί). Ρω-
ξάνη...Τι έπαθες ; Δε συλλογίζεσαι ;... 'Αν έρθει ο
Καλόκαρδος ;

Η ΡΩΞΑΝΗ. Κι αν έρθει ; Ποιός τονε λογαριά-
ζει ;... Προχτές άκόμα κατι θέλω να μου πει για
σένα, κατι λοξά. Λόγια μοδρηξε, και δέν του τό άρ-
νήθηκα, δχι. Κι αν τόν αγαπώ, του είπα, και σε πεί-
ραξε, θάμωμαι πρδθμη να φύγω από τό σπίτι σου.
Και θάφευγα στ' αλήθεια, α δε συλλογιζόμουνα πώς
θάβλαφτα, δχι τόν άντρα μου, μά σέσανε, αν άκου-
γότανε βξω τέτιες μέρες, σε παραμονές έκλογών, πώς
ή γυναίκα του Καλόκαρδου έφυγε από τόν άντρα
της, γιατί αγαπούσε τό Στρατό.

(Πάνη. 'Ο Στρατός ερήνευται κωτασμένα σε
μα πολυθρόνα. 'Η Ρωξάνη διορθώνει τά
μαλλιά της. 'Η 'Αστρούλα όλο και
παίει σιγανά και κοιμέται).

Η ΡΩΞΑΝΗ (παραινώντας κοιτά στό Στρατό).
'Α δε σε συγχαίει ή άγάπη μου, θα σε συγχαίσει
έλπίζω ή λογική.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (απορώντας). 'Η λογική ;
Η ΡΩΞΑΝΗ. Ναί, ή λογική. 'Αγωνίζεσαι για

“Ο ΝΟΥΜΑΣ”

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Αθήνα αρ. 5.— Για τις Έπαρχίες αρ. 7.
Για το Έξωτερικό αρ. χρ. 10.

Για τις έπαρχίες δεχόμενοι και τριμήνες (2 αρ. τήν τριμήνια) συνταγές.

Κανόνες δε γράφεται συνταγμένης α δι στείλει μορσού τη συνταγή του.

10 λεπτά το φύλλο λεπτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κιάκια (Σύνταγμα, Όμόνοια, Έθον, Τράπεζα Έπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιδόρου (Ακαδημία), Βουλή, Σταθμός Υπόγειου Σιδηρόδρομου (Όμόνοια), στα βιβλιοπωλεία «Έστιας Γ Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Βούργαροι και Ρωμιοί διπλωμάτες— Ένός ή έκτος;— Τό φοιτητικό συλλαλητήριο— Ο Παπαμικρούπολος— Οι Ένορκοι.

Ο ΕΥΚΟΛΟΣ πατριωτισμός της φημεριδογραφίας και των καφενέδων, ο πατριωτισμός της ρούγας μ' άλλα λόγια, ήρθε πάλι την ενκαιρία να ξεραναίωσι τούτες τις μέρες με την Ιστορία του Ρίζωφ, που τον διόρισε δώ η Βουργαρική Κυβέρνηση διπλωματικό της πράχτορα και που όσο κι αν είναι διπλωμάτης δεν πύει νάιναι και Βούργαρος κοιματιζής.

Η Έλληνική Κυβέρνηση, φωνάζαν, έπρεπε να μη δεχτεί το διορισμό του. Η Έ.Μ. Κυβέρνηση πρόδωσε. Η Έ.Μ. Κυβέρνηση πρέπει να πάσει. Η Έ.Μ. Κυβέρνηση (δεν τό είπαγε αυτό, με μās άφαισε νάν τό πιάσουμε, με τις άκροίτες που γράφανε ήρθετε στην άνάγκη να κηρδξει και τον πάλεμο στη Βουργαρία! Του κάκου ένας γρασιτικός Ρωμιάς, ο Κομμαριανός, που δημοσιογράφησε χρόνια στη Βουργαρία και βρισκεται κι αυτός πρόσφυγας τώρα έδω, του κάκου με κάποιον άμθρο τον μās βεβαίωσε πως όλοι σήμερα στη Βουργαρία είναι κοιματιζήδες, από τον Ήγεμόνα Ισαίη το τελευταίο χαϊδάη! Ο πατριωτισμός της ρούγας δεν τό άκουσε, γιατί ποιά τό τέιος πατριωτισμός δεν άκουει τη λογική. Και οι φωνές και οι βροσιές και τό βογγητό έσκολονόθρανε.

Άντοι οι κ. κ. πατριώτες θά μās δώσουν την ατρία να ζουλένομεν και να μακαρίνομεν τη Βουργαρία που τάξωθήκε νάχη κοιματιζήδες τους διπλωμάτες της, ενώ η πατρίδα μας έσκολοθήει νάχη άνθρα νεροκολοκθήδες για διπλωμάτες.

κάποις μεγάλω και έερδ σκοπό και θέλει να πιτύχεις. Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Βέβαια. Όχι όμως για τον εαυτό μου.

Η ΡΩΞΑΝΗ. Τό ξέρω. Θέλεις να πιτύχεις για τους άλλους, για νάν τους δεις εδουχιόμενους, για να ικανοποιηθείς στο τέλος και ού ποδ άριέρωσε ελη τη ζωή σου, ελη τη δύναμή σου σ' αυτόνε τό σκοπό....

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (που άρχινάει να την προσέχει). Καλά ποδ τό λές. Όστε ο δρόμος μου είναι χαραγμένος και τίποτα δεν μπορεί να με βγάλει απ' αυτόνε....

Η ΡΩΞΑΝΗ. Καλ πούς σου ζήτησε να βγεις από τό δρόμο σου; Νά λεξοδρομήσεις λίγο, σου ζητάμε, για να περάσεις τό χαντάκι που βρισκεται άνάμεσα. Έπειτα ο δρόμος σου πιά θάιναι ίσως και δοξασημένος....

(Πάνη).

Η ΡΩΞΑΝΗ. Μένοντας έξω από τη Βουλή, τί κάνεις; Τίποτα. Κανένα θετικό αποτέλεσμα δεν μπορείς να φέρεις. Πρέπει να μπεις με κάθε τρόπο στη Βουλή για να υπορέσεις από και να εφαρμισώσεις τις ιδέες σου, να δώσεις σάρκα στ' όνειρό σου....

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Νάπατήσω τό λαό για να γίνει

Κι άντι να γιομίζουμε τον άέρα με βροσιές και με άνοησιές, πατριωτικώτερο είναι να παρακαλούμε το μεγαλόδυναμο να μās δώσει τέτοιους διπλωμάτες σαν τό Ρίζωφ, δηλ. διπλωμάτες κοιματιζήδες, κι ές μη μās τους δέχονται αέ καμιά Αόλή.

ΕΝΤΟΣ ή έκτος; Νά ή πολιτική κωμωδία της παρασημένη βδομάδας. Δηλ. θά περιιτηθεί ο Σιμόπουλος μέσα στη Βουλή ή έξω από τη Βουλή; Μπορεί και να μην παροιτηθεί καθόλου ο Σιμόπουλος, μα πάντα ή κωμωδία της παραίτησής του, που βίαταζε τριάντα μέρες και τριάντα νύχτες θά μείνει ως τό χαρακτηριστικώτερο σημάδι της έλευίνης μας πολιτικής κατάστασης.

ΕΙΤΑΝΕ νά γίνει και φοιτητικό συλλαλητήριο για τό Ρίζωφ, μα δεν έγινε. Τόσο το γρητόρο. Η φοιτηταρία μας έχει ανακατευτεί ως τώρα σ' όλα τα ζητήματα, έσωτερικά κ' έξωτερικά, και μόνο τα διπλωματικά ζητήματα δεν καταπιέστηκε ακόμα. Έπρεπε νάν τα καταναστέει κι αυτά για να βλέπαμε πως θάν τά καταφέρνε. Με τό συλλαλητήριο αυτό, μπορεί να πεί κανείς, θά ξεταύσανε ή φοιτηταρία μας και στο εδιεθνές δικαιονο.

Σ' ΟΧΤΩ χρονάκια καταδικιάτικης προχτής από τό Καουργουκιάο ή Παπαμικρούπολος γιατι έρθε με μιά μπόμπα στη Βουλή με την καλή πρόθεση να τινάξει τους πατέρες του Έθνους στον άέρα. Η ποιηή κήρυξε βαριά από τον κόσμο. Έμεις, τό εναντίο, τη βρισκόμας παραπολύ άλαφριά, άπου ή μπόμπα δεν έπιασε. Άν έπιανε ή μπόμπα τότε, φυσικά τα όχτώ χρόνια θάτανε ποιηή βαρύτατη.

ΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ, λέει, φανήκανε τόσο άγριοι για να χτυπήσουν τό κακό αυτό, πριν ακόμα γεννηθεί στον τόπο μας. Οι Ένορκοι όλοι στη δίχη του Παπαμικρούπολου είναι τωσαν τραπεζίτες, έμποροι κλπ., δηλ. νοικοκυραίοι που κοιτάζουν τις δουλιές τους και ποδ τό κιαβεστός τους βοηθάει νάν τις κοιτάζουν με την άνεσή τους. Γιατι λοιπόν κι αυτοί να μην τό προστατίψουν τό τέτιο κιαβεστός;

ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΟΙΝΟ ΚΑΙ ΓΙΑ ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

«Είναι κάποιος κοινωνικοί νόμοι, από την ιστορία ή από τη φύση βαλμένοι, αδιάφορο, κάποιος νόμοι, που λειτουργούν σε φυσικοί, γιατί κι αυτοί δεν κρέμονται από τη θέληση του ατόμου κι αυτοί μās λένε, άνάμεσα στ' άλλα, πως ο άνθρωπος δεν έρχεται για να περάσει τη ζωή του άφέντης της μοναξιάς. Ο άνθρωπος είναι ύποταχτικός της συντροφιάς: ο άνθρωπος για να φανενίψη πρέπει να ύποταχτή στο νόμο που μās κυβερνά. Αυτός είναι και το καλλι-

βουλεύτης; Η ΡΩΞΑΝΗ. Όχι. Δε θά τον άπατήσεις. Θά συθηκολογήσεις μαζί του. Θά δείξεις πως τραβίεσαι απ' αυτόνε, για να μπορείς ύστερα να τον τραβήξεις με τό μέρος σου, να τον άνυψώσεις έπου και ού στέκεισαι....

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (στοχαστικά). Άξίζει νάν τη μελετήσαι κανείς την ιδέα σου... (Τό πρόσωπο της Ρωξάνης δείχνει χαρά).

(Μουσική ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ).

Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ. Αί, λοιπόν; Τά ταιριάξατε; Δέχεται ο άγαπημένος ο Δήμος να κερδίσουμε την έκλογή; (Η Άστρούλλα πύει να παίξει πιάνο και προσέχει στα λόγια τους).

Η ΡΩΞΑΝΗ (χαρούμενα). Βέβαια! Βέβαια! Παραδέχτηκε!... Τό βρήκε πως είναι λογικό να μην τά πεί τό βαριά κείνα λόγια, να μαλκαώσει λίγο κι άλάκαρο τό λόγο του....

Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ (τριβώντας και χτυπιώντας τις παλάμες του). Μα τότε να γιορτάσουμε από τώρα την έπιτυχία άλλάκαρου του σουδασμού μας... Τότε είμαστε κ' οι δέκα μέσα... Ζήτω ο Δήμος, ζήτω!... Έτσι μούβρεται να βγώ στο μπαλιόνο και να ξεφρονήσω σαν τρελλός πως ο Δήμος δέχτηκε....

τέχνη ο δρόμος άνώσις και ή μούρα του για μεγάλα τον όρξει. Πρέπει να ζαπολύση τό έγώ του μέσα στα έγώ των άλλων, κ' όχι μονάχα να του φτάνη πως δίνει στους άλλους μιά ύψηλή συλλήνη, μιά στυγμή, μα να γίνη τργάνο μες άλλήθιας, και χρησιμοποιεί σε κάποια κοινωνική προκοπή, γενική, πέρ' απ' τό έγώ του».

Μ' αυτά τα λόγια μās όρξει ο Παλαμζε τη θέση του ποιητή στην κοινωνία. Και πράγματι ή ιστορία της φιλολογίας μās λέει πως οι ποιηταί στάθηκαν πάντα άπόστολοι ή προφήτες μιάς κοινωνικής ιδέας. Τα ποιητικά έργα, ίσα άξίζουν τύνωμα, άγγίζουν πάντα και κινούν κοινωνικά ζητήματα, είτε τό θέλει ο ποιητής ή όχι. Αυτό σμίγει με τό φιλόσοφο. Συνειδητά ή άσυνείδητα, όπως κ' έκείνε, γίνεται ο άπολογητής ή ο πολέμιος του κιαβεστότος: όσο ο κοινωνικός άγώνας στρέφεται πάντα στη συντήρηση ή στην άνατροπή του, άναγκαία κι ο ποιητής βοηθά ή τόνα ή τ' άλλο. Έίτε τό θέλει είτε δεν τό θέλει, ή δείχνει την ιδέα του φανερά είτε την κρύβει, αυτή ξεβαίνει άπο τό έργο του. Κ' εκεί ακόμα πού, καθώς λ. χ. στα τελευταία δράματα του Ίψεν, ο ποιητής θαρακάνεται πίσω από μιά άπρόσωπη άυστηρή άμεροληψία, που μās προβάλλεται ένα πρόβλημα, χωρίς ούτε μιά νύξη για την τελική του λύση, τό άποτέλεσμα είναι τό αυτό. Η κοινωνία μόνη της δίνει τη λύση του με την έξελιχτή της ή ιδέα μās δείχνει τη διεύθυση της με την έκταση που παίρνει στη ζωή, απ' της όποιας τά σπλάχνα βγήκε. Γιατι ή ιδέα δεν είναι κάτι τι άυθάρκτο, αλλά ή αντανάκλαση της πραγματικότητας στο πνεύμα του ποιητή, που αυτός, είτε με τό προφητικό του ένστικτο, είτε με τη θετική του σκέψη, την άντελήφθη πριν εκείνη δείξη άκόμη φανερά την ύπαρξή της στη ζωή, στην κοινωνία. Αυτή είναι ή δύναμη του ποιητή, ή θέση του, ή δράση του στην κοινωνία, να άσφραίνεται, να προαιθάίνεται, τι κλωθείται μες τον κοινωνικό άρα: έναν άγώνα, μιά άνατροπή, που κρυφακαίει στο έθος του, στην κοινωνία, ο ποιητής— φιλόσοφος την άνασκαίνει μες τη σκέψη του, στα φτερά των στίχων του, μες τις σκηνές του δράματός του σκορπά τό σπόρο τους και τά ζιζάνια στο περιβάλλον, απ' τόποιο τά μάζεψε με τό προρατικό του, δίχως άλλος να τά νιώση. Έτσι έκπληρώνει τον προορισμό σου, γινόμενος σταθμός στην προκοπή της κοινωνίας: έτσι οι Σίλλερ και οι Φίχτε γίνονται έλευθε-

Η ΑΣΤΡΟΥΛΛΑ (σημάνεται ξάρου πάνω και φωνάζει άγριέμενα). Όχι!... Όχι!... Δε δέχτηκε τίποτα!... Δέν άκουσα να δεχτεί τίποτα!... Δέν μπορούσε να δεχτεί τίποτα!... Όχι!... Όχι!... (Φεύγει τρέχοντας. Ο Καλόκαρδος κ' η Ρωξάνη την κοιτάζουν σαστισμένα. Ο Στρατός κοιτάζει σκεπτικός τό πάτωμα).

(Κλεινει ή σκηνή).

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Στο σπίτι του Στρατιδή, άπαράλλατα όπως και στο πρώτο μέρος. Μόνο στα γράμματα που βρισκονται κάτω από την εικόνα του Στρατού είναι κωλημένη κορδέλλα άσπρο χαρτί στη λέξη «ΥΠΟΨΙΦΙΟΣ» κ' έτσι διαβάζεται μοναχή «ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ».

Άλμα στη μέση του τραπέζιου, άναμένη, με πράσινο χαρτίνο κατωφίωτι.

Η ΑΣΤΡΟΥΛΛΑ (κάθεται σε καρέκλα, σμιό σιό μεσιανό τραπέζι, σκυμένη πάνω σε μικρό όμορφοδε-